

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MOACĂ, LINA

Pași în trecut / Lina Moacă. - București: Librex Publishing, 2016

ISBN 978-606-94145-6-9

821.135.1-31

LIBREX PUBLISHING

Str. Episcop Radu, Nr. 30, București

redacție: 0723 193 019

office@librex.ro

comenzi@librex.ro

www.librex.ro

© LIBREX PUBLISHING, 2016

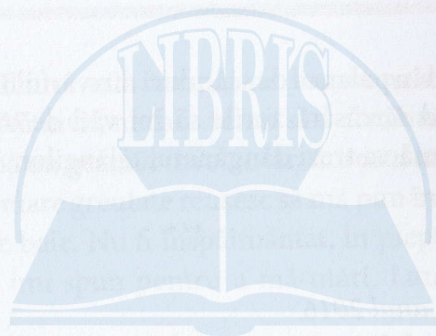
Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor

Lina Moacă

PAȘI ÎN TRECUT

LIBREX PUBLISHING

București, 2016

CUPRINS

1.	Un costum vechi.....	7
2.	Noaptea de Sân'ziene	30
3.	Competiția	74
4.	Zâna zânelor.....	89
5.	Frăția.....	104
6.	Verde crud.....	112
7.	Zbuciumul.....	123
8.	Finala	129
9.	Alegerea.....	134
10.	De ură. De făcătură.....	145
11.	Nunta	149
12.	Iureș de foc.....	158
13.	Cale înspre iad	165
14.	Un nou început	175
15.	O copilă fără minte	186
16.	Iscoade.....	191
17.	Peștera Balaurului	202
18.	Focul Viu.....	207
19.	La mila ta.....	213
20.	Urzitori ai durerii	216
21.	Legiunile roșii	227
22.	Ispita.....	234
23.	Cercul se strânge	240
24.	Toaca bate.....	246
25.	Lanțuri, sânge și moarte	259
26.	Zeițe blestemate.....	268
27.	Circus Maximus	275
28.	Draco	286
29.	Statui în glorie.....	293
30.	Farmece	301

CAPITOLUL 2

Noaptea de Sân'Ziene

Iunie, anul 97.

Gidava. Provincia Banatus.

Deschid imediat ochii auzind câinii lătrând cu putere și sar afară din palanca din lemn. Oile dorm liniștite sub razele lunii pline, numai dulăii aleargă agitați dintr-o parte în alta, semn că simțiseră vreo jivină prin preajma turmei. Răcnesc viguros de câteva ori și văd de cealaltă parte, apărând și silueta firavă a lui Mugur, care la rândul lui răcnește din toți rărunchii. Auzindu-ne glasul dulăii prind curaj. Conduși de Lup se întărâtă și mai tare slobozindu-se la jivina ascunsă prin tufișurile de la marginea pădurii.

Vântul suflă cu răceală dinspre stâncile Drăguțului. Strângând în mână sica ascuțită, cu atenție ne apropiem în urma câinilor de desișul întunecos al pădurii. Strigătele noastre și cei șase dulăi reușesc să pună jivina pe fugă. Muntele se afundă din nou, adânc în tăcere. Chemăm câinii, laudându-le pe rând curajul și voinicia. Căscând somnoroși ne întoarcem fiecare la rogojina lui din palancă. Însă nu pentru multă vreme, căci odată cu ivirea zorilor, talângile încep să zdrângănească la grumazul oilor care ne cheamă să grijim de ele.

La amiază, când soarele urcă în vârful cerului, ajunge pe coama înaltă a Țarcului și uica Ion cu iapa lui sură. Din seara aceasta se pornește sărbătoarea mare a Capului de vară, a Sân'Zienelor. Iar, uica Ion, fratele

mai mare al tatei, care îngrijise de noi după moartea acestuia, venise să ne schimbe la oi, ca noi să putem lua parte la sărbătoarea cu totul specială a focului și a dragostei, alături de toată feciorimea satului.

— Amiaza bună, feciori! ne salută el.

— Singur ai venit? îl întreb eu, apropiindu-mă să-i dau binețe.

— Hei, vine și Bumbu, dar cu mârțoaga aia bătrână a lui a rămas mult în urmă.

Înainte să descalece roibul, semeț, își împinge cușma albă de pe frunte și, lungindu-și barba țepoasă, cântărește pe sub sprâncenele-i stufoase pentru o clipă turma. Satisfăcut de priveliște, sprinten ca un flăcău, sare jos și ne strânge mâna.

— Cum eu nu prea am timp să aplec urechile la zvoniturile de prin sat, nu vă spun decât că Marțuica mi-a fâtat o mândreață de bou. În rest, veți afla totul din fir în păr, de la babă sau de la vărul vostru care de abia vă așteaptă, zice el foarte convins. Pe aici ce s-a mai petrecut?

— Păi, miercuri noaptea o nămilă de urs aproape să-l ni-l omoară pe Baicu, spune Mugur arătând spre dulăul cu blana neagră jupuită pe o parte. După care continuă fălos: Noroc că nana a sărit la timp în spatele jivinei și i-a retezat dintr-o mișcare beregheata.

Uica se întoarce spre mine, zâmbind.

— Pe cinstea mea, nu știi, măi Auraș, de când visam la o tocătură bună de urs!

— Carnea e păstrată la rece în albia părului, îi zice Mugur. În aceeași clipă, îl cheamă, șuierând pe Lup. Uico, ai văzut cât s-a făcut?

Acesta își trece degetele noduroase prin blana albă cu luciu argintiu ca de mătase a dulăului vânjos.

— Latră, e rău de jivină? mă întreabă el.

— Nu pare a avea frică de nimic, se aruncă-n luptă cu orice sălbăticiune, admit eu.

— Deja a luat conducerea haitei. Ascultă toți de el, completează Mugur orgolios.

— Pe rănilile alea ați pus ceva? spune uica privind spre Baicu care aleargă în jurul nostru.

— Da. Ne-a preparat părintele Mitru o unsoare și deja începe să se vindece, îl lămurește Mugur. După cum bine știi, părintele e tare priceput, dă leac la orice suferință. Tăietura aia urâtă care mi-am făcut-o luna trecută la picior, nici nu se mai vede.

— Părintele trece des pe aici?

— Numai atunci când e nevoie. Parcă Dumizău îl trimite la noi. Ne-a spus că simte când cineva se necăjește. El revine din acea înstrăinare de lume numai ca să aducă alinare, răspunde Mugur cu glas plin de admirație.

Continuăm să vorbim despre câini, până se apropie vremea să tragem oile în strungă pentru muls. Trăgând de iapa lui deșirată, apare în plai și Bumbu. Tot asudat, suflând greu, caută imediat ulciorul cu apă rece. Apoi, își ațintește ochii asupra noastră și exclamă:

— Tot crește, drăcosul ăsta de munte!

— Doamne păzește-mă, Bumbule! oftează uica Ion. Îmbătrânești și tot nu te mai coci la minte. Pentru că trebuie să știi, urcarea e mereu o binecuvântare.

— Aoleu, este, cum să nu fie! răspunde Bumbu roșu la față. Păi, nu scoate ea sufletul din om?

— Să-l mai ușureze de atâtea păcate și straturi de grăsime.

— Da, vai de păcatele mele! suspină Bumbu, în timp ce își netezește părul zbârlit din vârful capului.

De îndată ce isprăvim cu treaba, eu cu frate-miu ne aranjăm frumos pieile de vânat, în desagi și dăm pinteni cailor prin pădure la vale. Bălan dornic de alergătură își sporește galopul. Parcă plutește ca o nălucă întunecată pe coama vântului.

În poiana Gidavei, parfumul florilor și mirosul fânului ne învăluie cu adierea lui. Arăturile și livezile scăldate de lumina palidă a soarelui, într-o văpaie aurie, sunt pustii. Oamenii se retrăseseră pe lângă sălașele lor, împrăștiate la poalele dealurilor, pregătindu-le cum se cade de sărbătoare. Curțile sunt curățite cu grijă, iar gardurile și porțile înalte toate împodobite duios cu verdeață și flori galbene de sânziene.

De sus de pe plai o văd așezată pe un bolovan pe Doina lu' Strajă, fierarul. Auzind tropotul copitelor care bătând pământul tare, răsună aspru, ea sare în picioare. Agitată fata își aranjează repede catrința albă de sărbătoare și se apleacă să ridice ulciorul. E înăltuță, părul împletit într-o costiță lungă lucește ca un mănunchi de aramă.

— Domniță dragă, o să ne meargă bine numai dacă e plin, îi zice Mugur.

Tot sângele i se adună-n obraji, când mă privește fără să ridice prea mult capul din pământ.

— E plin, aprobă ea rușinată, umezindu-și buzele roșii.

— Doinițo, dar atâta drum ai bătut să iei apă, au

secat cumva izvoarele în Dos? o întreabă Mugur, pândindu-i reacția.

Fata înroșindu-se și mai tare își aruncă din nou privirea tulburată spre mine.

Mugur îmi face insinuant cu ochiul, rânjind pe sub mustățile abia încolțite.

— Nano, nano... Bată-te soarele de zmau!

Scuip mugurii de brad pe care îi mestecasem de o vreme, în timp ce sar jos de pe calul negru ca smoala și-i iau fetei ulciorul de pe umăr.

— Te ajut să urci coasta, îi spun eu.

Aprobă din cap, urmându-mă zăpăcită pe cărarea îngustă cu pietre albe. O iscodesc cu coada ochiului; de când nu o văzusem se mai împlinise la trup, sânii i se rotunjiseră bine și ochii aurii au acum o licărire aparte, de femeie.

— Doino ai vreun plan de măritiș în noaptea asta? murmur eu.

Ridică privirea din pământ și se uită surâzătoare la mine. Scânteile din ochii ei doritori mă aprind. Sângele meu ia foc. Las ulciorul deoparte, la marginea cărării, și fără vreo rânduială anume, trag fata în brațe. Ea se lipește nerăbdătoare. Măinile mele o ațâță mai mult, cu buzele îi culeg suspinele dulci, vibrante. Sunt încântat. E încântată.

— Vreau să vin la tine, geme ea cu glas tremurat între buzele mele. În noaptea asta, vreau să vin la tine... Dacă vrei să mă iei.

Înghit în sec.

— Aș vrea, dar poimăine plec iar la munte la oi.

— Vin cu tine.

Zâmbesc gânditor, lăsându-mi greutatea de pe un picior pe altul.

— Tata vrea să mă dea lui Cucu, mormăie ea, strângând din buzele cărnoase, nefericită.

— E noaptea Sân'Zienelor, hai să vedem ce ne pregătesc, propun eu. Îi dau un sărut răzleț pe vârful nasului și mă aplec după ulcior.

O mai întreb una, alta, lucruri obișnuite din sat, până ajungem sus pe plai. Cum nu e țipenie de om prin împrejurimi, mă mai strânge o dată-n brațe, șoptindu-mi la ureche:

— N-oi fi eu fată de tarabostes, dar te pot face fericit, căci îmi ești mai drag ca ochii din cap!

O urmăresc cum își ia ulciorul înapoi, îl pune pe umăr și se îndepărtează. Scutur din cap, mă întorc pe călcăie și o iau la vale. Mugur mă întâmpină cu un entuziasm zgomotos.

— Măi, nano, ce le faci de te privesc așa?

Sar în spatele lui Bălan.

— Cum ai împlinit treisprezece ani, în noaptea asta te voi învăța câteva lucruri importante despre mândre, îi spun eu.

Satisfăcut, Mugur gonește calul și-mi trece înainte. Bălan însă nu se lasă și fără un efort prea mare revine pe prima poziție. Potolim caii năvălași, când auzim de departe un zumzet puternic de chiote. Ne apropiem la trap de grămada gălăgioasă de fete care se ceartă înflăcărate lângă fântână. Mai să se ia la bătaie.

Imediat ce își dau seama că nu mai sunt singure, fetele lasă cearta deoparte și ne salută nespuse de bucuroase. Acum toate sunt blânde și dulci, numai